

A1. Νόμισε ότι ερχόταν προς αυτόν άνθρωπος με πελώριο μέγεθος και με βρόμικο πρόσωπο, όμοιος με εικόνα νεκρού. Αυτόν μόλις ο Κάσσιος είδε, φόβος τον έπιασε και το όνομά του θέλησε να πληροφορηθεί.

Όταν ο Οκταβιανός επέστρεψε στη Ρώμη μετά τη νίκη στο Άκτιο, πήγε να τον συναντήσει κάποιος άνθρωπος κρατώντας (ένα) κοράκι· το είχε διδάξει να λέει αυτά: «Χαίρε, Καίσαρα, νικητή στρατηγέ». Ο Καίσαρας ενδιαφέρθηκε πολύ να αγοράσει το κοράκι· το αγόρασε λοιπόν για είκοσι χιλιάδες σηστερτίους. Αυτό το παράδειγμα παρακίνησε κάποιον παπουτσή να μάθει σε ένα κοράκι τον ίδιο χαιρετισμό. Για πολύ καιρό μάταια κόπιαζε· κάθε φορά που το πουλί δεν απαντούσε, ο παπουτσής συνήθιζε να λέει «Κρίμα στον κόπο μου».

Η Καικιλία, η σύζυγος του Μετέλλου, ενώ επεδίωκε την εμφάνιση γαμήλιου οιωνού σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα ήθη για την κόρη της αδερφής της, η ίδια δημιούργησε τον οιωνό. Μια νύχτα δηλαδή καθόταν για πολλή ώρα σε κάποιο μικρό ιερό μαζί με την κόρη της αδερφής της και περίμενε μέχρι να ακουστεί κάποια φωνή που να ανταποκρινόταν στο σκοπό.

B1. squalidiores

simillimum

effigies

cuiusdam

parium salutationum

diutius

mos priscus

omina nuptialia

sacellum quoddam

noctium

aliqui

B2. Existimavissemus (existimassemus)

veniendo

aspicereris/ aspicerere

concipere

cupient

redeuntis

instituto

dic

avete

interesse

emisse

docuissetis

petendo

fieret

persederint

Γ1.α. magnitudinis: είναι γενική της ιδιότητας στο *hominem*

effigiei: είναι δοτική ως συμπλήρωμα (δοτική αντικειμενική) στο *similem*

Caesaris: γενική που δηλώνει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο στο *interfuit*

milibus: απρόθετη αφαιρετική οργανική που δηλώνει αξία (συγκεκριμένη αξία) στο *emit*

filiae: δοτική προσωπική χαριστική στο *petit*

Γ1β. Eo exemplo sutor quidam incitatus est.

Γ2α. ut corvum doceret palem salutationem: δευτερεύουσα ουσιαστική βουλητική πρόταση

• Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική (όπως όλες οι βουλητικές), γιατί το περιεχόμενό της είναι απλώς επιθυμητό· συγκεκριμένα χρόνου παρατατικού (*doceret*), γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (*incitavit*: ιστορικός παρακείμενος). Παρατηρείται ιδιομορφία στην

ακολουθία των χρόνων, γιατί η βούληση είναι ιδωμένη τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση) και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής της. Η πρόταση αναφέρεται στο παρελθόν.

- Λειτουργεί ως έμμεσο αντικείμενο στο ρήμα εξάρτησης *incitavit*.

dum aliqua vox congruens proposito audiretur: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση

- Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική, γιατί η πράξη περιγράφεται ως προσδοκία ή επιδίωξη συγκεκριμένα χρόνου παρατατικού (*audiretur*), γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (*expectabat*: παρατατικός). Σε σχέση με την κύρια πρόταση που προσδιορίζει (*expectabatque*) δηλώνει το υστερόχρονο στο παρελθόν.

- Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα εξάρτησης *expectabat*.

Γ2β. Eo (Quo) aspecto, Cassius timorem concepit.

Caecilia, uxor Metelli, more prisco omen nuptiale petens filiae sororis, ipsa fecit omen.

Γ2γ. Caecilia, quae uxor Metelli erat.